

nom hunger. *U. en fästning*, tvinga den genom hunger att gifva sig. — *U-ad*, part. pass. o. adj. Se *Utsvullen*. — *Uthungrande*, n. 4. o. *Uthungring*, f. 2.

UTHUS, n. 5. Hvarje hus vid en gård, hvilket ej är boningshus. Säges äfv. om de smärre lägenheter, som tillhöra en våning eller bostad, såsom: vedbod, köllare, vind, m. m.

UTHVILAD ell. UTHVILD, a. 2. Som hvilat ut.

UTHVISSLA, v. a. 1. Genom hvisslingar tvinga någon att utgå eller gifva någon sitt ogillande, missnöje tillkänna; aldeles förkasta, utdöma. *Han blef vid sitt första uppträdande på scenen u-d. Pjesen blef u-d.* — *Uthvisslande*, n. 4. o. *Uthvissling*, f. 2.

UTHYRA, v. a. 2. Öfverlåta något att innehafvas emot hyras erläggande. *U. rum. U. ett fartyg.* — Äfv. *Hyra ut.* — *Uthyrande*, n. 4. o. *Uthyrring*, f. 2.

UTHÅLKA, v. a. 1. Se *Urhålla*. — *Uthålkande*, n. 4. o. *Uthålkning*, f. 2.

UTHÅLLA, v. a. 3. (böjes som *Hålla*) 1) Hålla uträckt. *U. armen.* — Äfv. *Hålla ut.* — 2) Se *Hålla ut* (under *Hålla*, bem. 2). — *V. n.* Se *Hålla ut* (under *Hålla*, v. n., bem. 4). — *U-nde*, part. akt. o. pres. Brukas adjektivt i samma betydelse som: ihållande. *Ett u. oväder.* — *Uthållande*, n. 4.

UTHÅLLNING, f. 2. Uthållande; (i sång) röstens utdragning på en ton.

UTHÄFVA, v. a. 2. Utkasta (något tungt). — Äfv. *Häfva ut.* — *Uthäfvande*, n. 4. o. *Uthäfvning*, f. 2.

UTHÅLLA, v. a. 2. Hålla ur ett kärll. — Äfv. *Hålla ut.* — *Uthållande*, n. 4. o. *Uthållning*, f. 2.

UTHÄMTA, v. a. 1. Hämta från något inre ställe. — Äfv. *Hämta ut.* — *Uthämtning*, f. 2.

UTHÄNDIGA, v. a. 1. (af *Hand*) Lemna ur handom, utlemna, utgifva. Säges vanligen om skriftliga papper, såsom betyg, qvitto, m. m. — *Uthändigande*, n. 4.

UTHÄNGA, v. a. 2. Utbringa och hänga utanföre. *U. något till skylt för en bod.* — Äfv. *Hänga ut.* — *Uthängande*, n. 4. o. *Uthängning*, f. 2.

UTHÄNGST, m. 3. (boktr.) Ytterst hängande ark.

UTHÄRDA, v. a. 1. (af *Hård*) 1) Utstå något, utan att duka under. *U. en belägring, en storm.* — 2) Utstå, lida. *U. svåra lidanden, plågor. U. en skymf. Man måste u. mycket här i lifvet.* — *V. n.* Förmå att göra motstånd, att tåla, lida. *Han u-r ej länge. Här kan ingen u. Det kan ingen u. med den menniskan. Man kan ej u. dermed.* — För neutrum äfv. *Härda ut.* — *Uthärdande*, n. 4.

UTHÄRDAD, a. 2. *U-t stål*, som förlorat förmågan att kunna hårdas.

UTI, ùti, prep. (af *U* och *I*) Har samma betydelse som prep. *I* och brukas för alla dess bem., utom 2, 13, 16 och 17, mera i skrift- än tal-språket. — *Adv.* (uttalas: uti') Betecknar läge eller rörelse i samma mening som prep. *I*, bem. 1. a och b. *Det ligger u. Nyckeln sitter u. De kastade honom u.*

UTIFRÅN, ùtifrån, adv. 1) Från ett yttre ställe; från, utom huset, staden, o. s. v. *Komma u.* — 2) Se *Utrikes ifrån*. — *Prep.* (uttalas: utifrån) Betecknar rörelse från något yttre, aflägsset, o. s. v. *U. hafvet.*

UTIKRING, ùtikrining o. ùtikrinning, adv. o. prep. Se *Utomkring*.

UTJAGA, v. a. 1. Se *Utdriva*. — Äfv. *Jaga ut.* — *Utjagande*, n. 4.

UTJEMNA, v. a. 1. Åt alla håll jemna. — Äfv. *Jemna ut.* — *Utjemnande*, n. 4. o. *Utjemning*, f. 2.

UTJORD, f. 2. (kamerall.) Ägolott, som ett hemman har, gemenligen utom sin by, inom annan rörlagd bolstad.

UTJÄSA, v. n. 2. Jäsa tillfyllest. Mest i part. pret. *Väl utjäst.* — Äfv. *Jäsa ut.*

UTKAFLA, v. a. 1. Med käfvel utplatta. — Äfv. *Kafla ut.*

UTKALLA, v. a. 1. Kalla att komma ut. — Äfv. *Kalla ut.* — *Utkallande*, n. 4.

UTKAMMA, v. a. 1. Genom karning utreda. — Äfv. *Kamma ut.* — *Utkammande*, n. 4. o. *Utkamning*, f. 2.

UTKANT, m. 3. (nytt ord) Se *Ulinie*.

UTKAST, n. 3. Ett arbete, som endast i sina hufvuddelar är sammansatt, men icke utfördt i detalj, så att man deraf endast ser föreningen af hufvuddelarna i det hela; äfv. planen till ett arbete, första tanken till ett konstens verk. *Göra u., första u-et till en målning, till ett tal, en afhandling, en historia, ett bref.* — *Syn.* *Eskiss* ell. *Skiss*.

UTKASTA, v. a. 1. 1) Kasta inifrån ut. *U. något genom fönstret. U. varor ur ett skepp.* (Fig.) *U. pennningar*, gifva ut pennningar onyttigtvis. — 2) Köra ell. driva ut. *U. någon ur huset, ur rummet.* — 3) (föga brukl.) Göra utkast till. — För bem. 1 o. 2 äfv. *Kasta ut.* — *Utkastande*, n. 4. o. *Utkastning*, f. 2.

UTKIK, m. 2. (sjöt.) En eller flera af besättningen på ett fartyg, som placeras på ett passande ställe (fock- eller förmärsrån, eller backen), för att gifva noga akt på allt hvad som passerar utombords, och att gifva tillkänna, då seglare, land, bränningar o. s. v. synas. *Vara, stå, sätta på u.*

UTKILA, v. a. 1. Med kil utklyfva, frånlossa, utvidga. — *Utkilning*, f. 2.

UTKLAPPA, v. a. 1. Genom klappning utdrifva, utplatta, utsträcka, utvidga, göra tunnare. — Äfv. *Klappa ut.* — *Utklappande*, n. 4. o. *Utklappning*, f. 2.

UTKLIPPA, v. a. 2. 1) Bortklippa något ur en ting. *U. ett blad ur en bok.* — 2) Klippa urringningar, fördjupningar, figurer i kanten af något. — 3) Klippa något så, att det får en viss figur. *U. ett porträtt. U. hästar, hundar, m. m.* — Äfv. för alla bem. *Klippa ut.*

UTKLYFVA, v. a. 3. (böjes som *Klyfva*) 1) Klyfva bort något ur en ting. — 2) (fig. fam.) Utgrunda, utfundera. — Äfv. för begge bem. *Klyfva ut.* — *Utklyfvande*, n. 4. o. *Utklyfning*, f. 2.

UTKLÄCKA, v. a. 2. Se *Kläcka*, begge bem. — Äfv. *Kläcka ut.* — *Utkläckande*, n. 4. o. *Utkläckning*, f. 2.

UTKLÄDA, v. a. 2. Kläda någon så, att han blir oigenkännelig eller föreställer annan person. *U. någon. U. sig till sotare.* — Oftare *Kläda ut.* — *Utklädande*, n. 4. o. *Utklädning*, f. 2.

UTKLÄMMA, v. a. 2. 1) Genom klämning utbringa. *U. var.* — 2) (fig.) Uttinga. — Äfv. för begge bem. *Klämma ut.* — *Utklämmande*, n. 4. o. *Utklämning*, f. 2.

UTKNACKA, v. a. 1. Genom knackning ut-